

**THE
ADVENTURES
OF**

NORWAY

1986 - 2005

**2005
TURKIA**

Jeg vil gratulere Camel Extreme med 20 års jubileet!

Dette er jo på mange måter en milepæl, men på ingen måte slutten.

Jeg vet at dette startet som en del av Camel Club Norway, men at det etter hvert ble ekstrem turer for guttene da de mest eventyrlystne fant sammen for å utfordre hverandres mot, utforskertrang og ferdigheter gjennom Camel Extreme. Gutteturer er viktig, og måten dere planlegger og gjennomfører turene på gjør at fellesskapet styrkes. Man blir bedre kjent, utfordrer naturen og ikke minst, man flytter sine egne grenser. Ingen kunne vel forutse at samholdet blant medlemmene skulle bli så sterkt og langvarig. Nå, i 2006, ser dere som medlemmer bare 20 års jubileet som en begynnelse på ferden videre. Selv om mange land og flere kontinenter er utforsket og en

rekke ekstreme aktiviteter og prøvelser har blitt lagt bak dere, er det fremdeles mange spennende steder som ikke er besøkt og utfordringer som er uprøvde.

Den årlige turen krever samlinger i forkant, noe som igjen bidrar til at man jevnlig møtes i en hektisk hverdag. Man får et felles mål å se frem til.

Lykke til med fremtidige turer!
Husk, vi er ikke helt som alle andre.

Hilsen fra

Børge Ousland
Ekstrem eventyrer

Tur 1	1986 Sjoa	side	4
Tur 2	1987 Heidalsmuen	side	6
Tur 3	1988 Galdhøpiggen	side	8
Tur 4	1989 Juvfossen	side	10
Tur 5	1990 Dovreskog	side	12
Tur 6	1991 Mont Blanc	side	14
Tur 7	1992 Beitostølen	side	18
Tur 8	1993 Trollveggen	side	20
Tur 9	1994 Wintex '94	side	22
Tur 10	1995 South Africa	side	24
Tur 11	1996 Oppdal	side	28
Tur 12	1997 Golsfjellet	side	30
Tur 13	1998 Seiltur	side	32
Tur 14	1999 Kongsberg	side	34
Tur 15	2000 Around the World	side	36
Tur 16	2001 Back2Basic	side	40
Tur 17	2002 Finse	side	42
Tur 18	2003 Borderline	side	44
Tur 19	2004 Madrid	side	48
Tur 20	2005 Greenland & Spain	side	50
Medlemmer		side	54

1986 SJOA

Sted: Sel – Otta – Sjoa

Dato: 29. – 31. august 1986

Etter mange særdeles ekstreme partys fant gutta ut at det var på tide med en like ekstrem tur ut i det grønne. Camel Extreme hadde sin jomfrutur 29. august 1986. Da

alle, bortsett fra Jan Erik Berg, kom fra Lillehammer (Helge Snilsberg, Per-Ivar Stokkmo, Kåre Hauklien), falt det helt naturlig å utforske Gudbrandsdalen. Hver enkelt av oss hadde solid bakgrunn i det norske forsvaret, så det skulle ikke stå på evnen til å overleve under noen som helst forhold.

Det var kun de fire som ble nevnt over som kunne starte fredag kveld. Bjørn Jørstad og Torbjørn Olsen møte oss dagen etter. Geir Olsen og Trond Morten Aavik sluttet seg til oss på søndagen. Alle deltakerne var oppsatt med forsvarrets materiell fra topp til tå.

Fredagen nærmet seg og alt var pakket og klart. Kl 0100 zulu natt til lørdag, reiste vi fra Lillehammer med kurs for Sel. Stridsprovianten og knappe-dukene til 7- dukeren var på plass. Det sprutregnet, men stemningen var ikke redusert pga slike detaljer. Planen nå var å finne fram til et kryptisk punkt i lendet som så ut som en fornuftig overnattingsplass, i alle fall på kartet. Regnet silte ned og temperaturen var som den skulle, småkaldt og rått i beste feltånd. Bilene ble parkert kl 0300, og med sekken på ryggen forsvant vi inn i bushen på kompasskurs. Etter 3 timers marsj oppover endeløse bratte fjellsider med regnet piskende i ansiktet, får vi plutselig se et lite fjellvann. Samtidig stopp-

et det å regne, og vi fikk lønn for strevet. Gapahuken settes opp og alt av stearinlys tennes og plasseres rundt vannet. Litt av et syn.

Etter at nattmaten er fortært er vi fulle av beundring over oss selv, kompasskurs i bekmærke, sinnsykt terreng, gjennomvåte og fulle av iver over å ha gått rett på målet for natten.

Etter omtrent 2 timers søvn startet vi opp igjen kl 0600. Teltdukene veide nå 3 ganger så mye som dagen før, men pytt. Etter noen timers marsj kom vi fram til rappelleringspunktet. Hvem var det som kunne noe om kart og høydekurver? Veggen vi skulle ned var 150 m med et sinnsykt overheng. Vi la oss utover kanten for å få et inntrykk av ruten ned, men dette var sjanseløst. I stedet fyrte vi av et arsenal med knallskudd og røykgranater utover stupet. Gud bedre for et inferno. På vei ned ved siden av veggen, som var så bratt at vi skled ned, møter vi røykveggen som hadde lagt seg i bunnen av dalen. Gjennom røykteppet skimter vi en svartkledd kar som lurar på hva i h.... som skjer. Etter å ha godsnakket litt med lensmannen må vi haste av gårde for å rekke neste checkpoint, der Bjørn og Torbjørn

skulle møte oss.

Vi traff dem på Otta, som avtalt.

Det var noe ekstremt som manglet. Vi måtte spisse pakningsplanen noe. Nærmeste gård ble oppsøkt og vips var den komplett, levende høner i to pappesker. Dette var planlagt for vi hadde fått en rask innføring av kokka på Breiseth hotell i Lillehammer hvordan vil skulle slakte og tilberede høner. I tillegg hadde vi lært å koke suppe av reinsmose.

Hvis natten forut var ekstrem, tok kveldens og nattens nye tur helt av. Pappesker på ryggen fulle av høner, godt bardunert på ryggsekken, med godt humør og fandenivoldske blikk bar det rett til værs. F. så mange bratte skrenter det var i denne h.... dalen, var noen av kommentarene. Når vi endelig kom til topps etter 8 timers knallhard jegermarsj i kroppen, var det rett inn i gapahuken og soveposene.

Søndag morgen var det tungt å komme seg ut av posen, men tidsplanen var knallhard.

Vi skulle møte Trond og Geir i Sjoa for å rafte om noen små timer. Grillede høner til

frokost? Ehh, nei.

Før marsjen fortsatte vasket vi av oss blod og svette i den iskalde fjellbekken. Trond og Geir lo godt av felthistoriene som ble servert, men misunte oss ikke gnagsårene våre. Det var deilig å duve nedover de ekstreme bølgene og strykene i Sjoaelven etter en lang fysisk happening i området. "Bye, bye baby" og "Dishwasher" er stryk som vi alle vil huske.

På vei hjem, skjedde det noe "magisk". Mange av oss som reiste tilbake til Lillehammer, hadde fått sansen for noe som skulle vise seg å være begynnelsen på noe som skulle bli helt spesielt. Et unikt fellesskap som skal styrke bånd og bygge broer. Alle i CX i dag er glade for den pågangsmot pionerene fra 1986 utviste, og at tradisjonene er blitt ivaretatt siden.

Deltakere:

Jan Erik Berg, Kåre Hauklién, Bjørn Jørstad, Geir Olsen, Torbjørn Olsen, Helge Snilsberg, Per-Ivar Stokkmo, Trond Morten Aavik.

1987 HEIDAL

Sted: Heidalsfjellene
Dato: 5. – 8. august 1987

Turen startet i hagen til Helge Snilsberg på Lillehammer, som for anledningen både liknet og luktet mistenkelig likt depotet vi møtte første dagen vi skulle avtjene verneplikten. Og så sannelig. Det var jo de samme vakre klærne og det samme utstyret også! Fantastisk!

Ferdig dresset opp i grønt, og med lommer og sekker tømt for ureglementerte effekter, bar turen nordover i Gudbrandsdalen.

Etter at Rondane høyfjellshotells buss måtte forlate oss i fjellheimen 8 kilometer for tidlig på grunn av en bom som det ikke lot seg forsere eller eliminere, startet vi en kamp mot tiden for å nå Heidalsmuen i tide. Der skulle vi plukke opp maten som skulle bli droppet av et fly presis kl 12:00. På veien

opp ble været dårligere og dårligere, og vi forsto fort at været var alt for dårlig til at fly kunne ta av.

Depotet på Lillehammer hadde selvfølgelig forsynt oss med stridsrasjoner, og uten proviant fra flyet, var det dette vi skulle klare oss på denne helgen. Overnattingen gjennomførte vi i knappedukstelt. Vi hadde flere aktiviteter hvor blant annet elver og daler skulle forseres med primitive midler.

Etter at en del brøt sammen og trakk seg fra resten av turen, etablerte den harde kjernen campen under noen trær på en klippehylle over den brusende Sjoaelven. Med noen få konkurranser, blant annet klatring og "sharpshooting" med pistol, dukket lensmannen opp og tryglet om fred i bygda.

LSMUEN

Det var på tide å slukke leirbålet og komme oss i soveposene.

Regnet pøste ned hele natten, men CX-improvisasjonen sikret at ingen ble våtere enn nødvendig, og når morgenen kom, sto også solen opp og vi fikk tørket soveposene sånn noenlunde.

Denne dagen var det rafting som sto på programmet, og for en tur. Elva var stri, og på vei nedover var det mange som fikk seg et bad. Trond Eriksens var den mest ekstreme, han ble dratt inn i en virvelstrøm og ble slengt rundt og rundt under vann i nesten ett minutt før han ble brutalt "spyttet" ut igjen ferdig fordøyd av elven, på samme sted han forvant ned i vannmassene. Ør og fortumlet ble han dratt om bord igjen, før ferden kunne fortsette. "Vaskemaskinen" var siste utfordring i elven, og vi fikk både vask og tørketrommel mens vi kjempet for å holde flåtene på rett kjøll og ikke kantre.

Trøtte og slitene, og klare for normal føde, begynte vi på hjemveien etter CX-tur nummer 2.

Deltakere:

Atle Børresen, Morten Endresen, Trond Eriksen, Kåre Haukliken, Bjørn Jørstad, Geir Arne Larsen, Torbjørn Olsen, Helge Snilsberg, Per-Ivar Stokkmo, Johannes Sundet, Bjarte Aagenes.

1988 GALDHØP

Sted: Otta – Spiterstulen – Eventyrisen – Galdhøpiggen

Dato: 8. – 11. september 1988

Avreise Oslo fredag ettermiddag. Overnattning på en campingplass i nærheten av Otta. Avreise til Spiterstulen lørdag morgen. Turen startet umiddelbart etter ankomst, og vi hadde med to guider. Ruten til toppen av Galdhøpiggen skulle gå gjennom Eventyrisen. Med tunge sekker var turen opp til isen hard. 5 timer i isen, hvor guidene valgte ekstreme ruter, og forsering av steinura på vei til toppen ble for tøff for enkelte. Vi var da ca. en time fra toppen og hadde vært 11 timer underveis. I tillegg begynte det å bli mørkt og tåka var på vei inn.

Guidene mente at det ikke var forsvarlig å fortsette, spesielt med to deltakere som var helt utslitt og ikke kunne gjøre rede for seg. Vi gikk derfor letteste vei tilbake til Spiterstulen, hvor disse ble innkvartert. Vi andre fant en leirplass ved et vedhuggeri/lager med egen utedass. Perfekt! Det var ikke

mange som orket en cognac ved leirbålet den kvelden eller tanken på at vi skulle prøve å nå toppen igjen neste dag. Et par gamasjer forsvant også da leirbålet ble større og større utover kvelden.

Tidlig opp neste morgen. Morgenvasken ble gjort i elva rett ved. Pga. formen tok vi bil til Juvasshytta. Vi begynte å gå derifra uten guide, men i eget taulag, og vi nådde toppen i ruskevær. Etter lunsj og fotografering, signerte og limte vi inn vår logo i gjesteboka. Turen ned gikk greit. Det samme gjorde bilturen hjem søndag ettermiddag.

Oppsummering: Fin, men tøff tur med mange opplevelser. Bl.a. utfordrende isbreklatring i Eventyrisen.

Nedtur: Da vi måtte snu en time unna toppen på lørdag.

Opptur: Da vi allikevel nådde toppen dagen etter. Rå leirplass.

HØPIGGEN

Deltakere:
Henning Almestrand, Øyvind Berg, Svend Dahle, Einar Golberg, Petter Langkaas,
Geir Arne Larsen, Helge Snilsberg, Per-Ivar Stokkmo, Trond Morten Aavik,
Bjørn Jørstad, Torbjørn Olsen.

1989 JUVFOS

Sted: Juvfossen – Krossbu/Bøverbreen – Husemoen

Dato: 14. – 17. september 1989

Forberedelsene i arrangementskomiteen startet allerede på våren. De var da å rekognoserte og gravde ned overraskelser til de andre ute i naturen. 1989 ble således det første året hvor turinnholdet inneholdt "himmelige elementer" for de som ikke var i arrangementskomiteen.

10

Siden CX begynte å ta form som noe mer enn bare halveis tilfeldige venner som søkte utfordringer sammen, hadde vi gjort investeringer i klatretau og seler og fått opplæring i bruken av dette. Men noen skikkelig rappelleringsstrekk hadde vi ikke forsøkt oss på under tidligere turer. Det måtte bare prøves!

Vi tok oss oppover i Bøverdalen. Det åpnet seg et fantastisk naturområde med høye fossefall og bratte vegger både med og uten overheng. Juvfossen var nok et ideelt sted å rappellere for oss "erfarne" klatrere. Vi fant et solid tre, og bandt det lengste tauet vi hadde (50 meter) rundt og sikret så godt vi hadde lært. En raskt titt over kanten viste at tauet rakk akkurat ned i steinura under. Det følte utrolig høyt! Hvem har lyst til å være første mann? Ingen? Etter litt tid, hev Per-Ivar seg på, og tok sjansen. Forsiktig og engstelig forsvant han over kanten. Rappellen viste seg å gå greit for alle, bortsett fra Svend, som fant det best å la være på grunn av benet (han gikk på krykker). Etter stadig dristigere rappelleringsaktiviteter reiste vi inn i Jotunheimen og fant en leirplass,

en fjellknaus med et overheng som det var mulig for hele gjengen å sove under. Med bare snaufjell rundt oss, følte nok de som fikk oppgaven med å kneppe teltet at de var kjempeheldige i forhold til de som måtte ut å samle ved. Så overraskelsen var stor da gjengen etter kort tid kom tilbake med fin, tørr og ferdig kappet ved. Trikset var at det var mulig å ta ut en av plankene i vedskjulet ved en av hyttene i nærheten, ogen, to, tre, så var veden på plass.

Bålet ble etter hvert så stort at Sverre fant ut at den eneste måten å slukke det var å kaste en propanboks på bålet. Resultatet ble at bålet ble spreidd over halve Jotunheimen og at Henning fikk en dobbelt så lett sekk på grunn av at store deler av garderoben tok fyr. Uten bål var det bare å si "god natt".

Dagen etter reiste vi til Krossbu, hvor vi fikk frem isøksene og vandret på Bøverbreen. Etter Breturen, reiste vi til Elvesæter turisthotell. Der delte arrangementskomiteen ut grå, lekre boxersshortser med CX logo, som ble brukt både i bassenget og på riksvei 55.

Vår venn Rogne Elvesæter, stilte en stor hytte til disposisjon. Der fyrte vi på peisen med spillet lukket, og brannalarmen ulte over hele bygda. Helge sto for seremonien som utnevnte nye medlemmer til riddere av den Extreme Camel (CX-medlemmer) godt supplert med samuraisverd og drikkevarer

ISSSEN

levert av Øyvind.

På kvelden, etter at partiet var godt i gang, fant noen av oss ut at vi mestret rappellering så bra at vi også måtte teste dette på brua ved Elevesæter turisthotell. Raskt fant vi frem utstyret og gikk til brua. Resten av gjengen mente at det var helt nødvendig å tilføre rappelleringen mer action, så de fikk raskt laget noen molotov-coctails, og snek seg etter de andre med hendene fulle. Restaurantgjestene på Elvesæter fikk seg en opplevelse de sent vil glemme når de så en gjeng i fullt krigsutstyr henge fra broen mens flammene slo rundt dem etter hvert som molotov-coctailene og knallskuddene dundret i brua.

Etter dette tok festen helt av, og samuraisverd og lampeskjermer ble brukt i ekstremdansen gjennom hele natten.

Turen ble avsluttet på Jørstadmoen med en svært ekstrem skytekonkurrans som få har sett maken til.

Deltakere:

Henning Almestrand, Jan Erik Berg, Øyvind Berg, Svend Dahle, Einar Golberg, Sverre Gaasrud, Petter Lankaas, Geir Arne Larsen, Helge Snilsberg, Helge Solbakken, Per-Ivar Stokkmo, Johannes Sundet.

1990 DOVRE

Sted: Dombås – Dovreskog – Domedalen i Jotunheimen

Dato: 30. august – 2. september 1990

12

ESKOG

Camel Extreme turen anno 1990 var vår femte tur, jubileumstur, og gikk først til Dombås. Etter en lang biltur fra Oslo, møttes vi på "verdens navle", det berømte Dombås-senteret. Pakningsplanen var fulgt til punkt og prikke, og vi skulle basere oss på å ligge ute under åpen himmel. Utover dette visste de som ikke var i arrangementskomiteen, ingen ting om opplegget som var planlagt.

Plutselig dukket en kamuflert Jeep opp med to personer i full stridsuniform. Gutta i bilen hadde stridsmaling i ansiktet og så mer enn kampklare ut. Dette var guidene som skulle geleide oss gjennom første del av turen.

Etter å ha parkert bilene på et tømmeroppsamlingssted, tok vi lagbilde og delte oss i grupper. Deretter fikk lagene oppgaver, kart og kompass.

Første post var rappellering fra en gammel jernbanebro i fri rappell. Det var mange av gutta som var skjelvende i knærne når vi skulle ut fra gelenderet på brua. Helge Snilsberg fikk noen ekstra utfordringer da sikkerhetstauet hang seg opp. Det var bra at han hadde utstyret i orden, frem med kniven! Med et kraftig hogg i sikkerhetstauet, så var det kappet av og han kunne fortsette etter ett 4 meters fritt fall i hovedtauet.

Neste post på turen var kryssing fram og tilbake over en iskald elv, hvor det var en fordel å få med klærne uten at disse ble våte. Dette klarte stort sett ingen, selv om vi pakket ryggsekkene i sorte plastsekker. På den andre siden av elva måtte alle klatre opp en fjellvegg for å komme videre på turen. Her var det behov for mer sikkerhet, og vi brukte både hjelmer og ekstra tau.

Tredje post var feltorientering hvor vi skulle ende opp på et sted i et skogholdt. Det viste seg at målet var en bane for leirdueskyting. En av gruppene på vei inn til målet, kom inn i nedslagsfeltet mens en annen gruppe holdt

på å skyte leirduer. Lav åling ut av området reddet gjengen fra hagleladninger i rumpene.

Før vi var ferdige med skytingen startet regnværet. Etter å ha inntatt mat og drikke skulle vi finne leirplass. Når det fortsatte å striregne og flesteparten både hadde vått tøy på kroppen og i sekken, bestemte vi oss for å finne et sted å sove som hadde tak. Vi endte opp med en gammel forlatt hytte, hvor vinduer etc. ikke var intakt. Rønne er kanskje et mer presist navn. Vi brøytet vekk gamle møbler etc. og inntok herligheten. Faste drikkevarer som ren vodka, god rødvin og cognac ble drukket fort og brutalt på god CX vis. Stemningen steg ekstremt fort, og gutta hadde et godt lag utover kvelden. Desserten var Dom Perignon 1975 med grillpølser stekt på den rustne vedovnen i hytta. Etter at vi hadde lagt oss utpå natten og sovet en stund, måtte en av Camelene "rope på elgen". Problemet var at han lå innerst i rommet.

Dagen etter dro vi tilbake til bilene. Ett av medlemmene måtte legge "en kabel" i skogen. Hva gjør en CX når toalett-papiret ble brukt til å fyre opp ovnen kvelden før? Improviserer... frem med sjekkheftet, fyll ut på en million kroner, signer og sett i gang. Litt hardt papir, men når nøden er stor nok...

Deretter dro vi inn i Jotunheimen, nærmere bestemt til Domedalen, for å prøve grotting. Vi møtte to guider som skulle hjelpe oss gjennom grottene. Dette trodde vi var enkelt og uten noe fare, men det skulle vise seg at selve turen var ekstremt farlig og sikkerhetsopplegget var ekstremt dårlig. Ingen sikring når vi gikk på sleipe fjellskrenter eller ålte oss gjennom tunneler med strie underjordiske elver med iskaldt brevann fossende under oss. Vi avsluttet med å bade, noe som var ekstremt kaldt men mesteparten av skitt og jord ble borte fra klærne.

Deltakere:

Henning Almestrand, Øyvind Berg, Einar Golberg, Petter Langkaas, Geir Arne Malones, Helge Snilsberg, Helge Solbakken, Per-Ivar Stokkmo, Johannes Sundet.

1991 MONT E

Sted: Chamonix, Frankrike

Dato: 16. – 25. august 1991

14

Vi reiste fra Oslo en solfylt august. Stig hadde supplert oss med en svær Chevrolet Van og Svend stilte opp med sin Peugeot 605. Flere kjæresten, koner og samboere så litt bekymret ut der de tok farvel med sine. Hva kom til å hende guttene på denne turen tro? Bestige Europas høyeste fjell er vel ikke helt fritt for farer...

Vi byttet på å kjøre og endte raskt opp dit vi skulle, kun med diverse småstopp underveis, utålmodige som vi var på å komme frem.

Stig og Per-Ivar, som hadde vært på Sardinia sammen, skulle komme dagen i forveien og fikse overnatting til alle sammen. Ingen hadde tenkt på at det var august og fellesferie i hele sydeuropa – ikke en eneste seng var å oppdrive når de endelig kom frem etter å ha haiket fra grensen mellom Italia og Frankrike og til Chamonix. Dagen etter stilte de opp på turistkontoret, men fikk klar beskjed om at senger for 10 personer kunne de bare glemme. Flaks skal man ha, og akkurat når de kom frem til luken, ble det avbestilt – ja nettopp 10 plasser – som

guttene umiddelbart booket. Vi bodde i et stort, vakkert "Alpehus", og kunne ikke ha det bedre.

Men, det var dette fjellet da. De autoriserte guidene tok ikke ansvaret for mer enn 2 personer av gangen, og dyrt var det også. Velviljen økte ikke akkurat når de spurte om vi hadde hatt mye topptrening på forhånd, og vi svarte at vi var på toppen der borte – 3800 meter høy - i går". "Hvor lang tid brukte dere opp, da?" "Like lang tid som gondolen brukte", svarte vi. I en sportsforretning fikk vi et tips om en gammel kar på nesten 60 år som kunne være ledig, og vi sporet umiddelbart opp gubben. Skal han gamlingen der henge med oss opp til toppen tenkte vi, men akk så feil vi tok...

Været viste seg å kunne bli et problem. Det var ikke snakk om å prøve seg på toppen hvis været vi hadde fortsatte. Heldigvis, natt til tirsdag, så det ut til at det ble en mulighet, men da måtte vi være raske. Utstyr ble kjøpt, leid eller lånt mellom oss. Alt var på plass og vi tok siste gondol fra Chamonix

BLANC

tirsdag kveld opp til Aiguille du Midi (Départ: 1 030 m - Arrivée : 2 317 m).

Midt opp i fjellet er det bygd et herberge, som vi fikk plass på sammen med andre klatrere. Vi spiste kveldsmat og gikk til sengs. Allerede her møtte noen problemer. Å få sove i denne høyden viste seg problematisk, og flere ble høydesyke. Men det ble uansett ikke mye søvn på noen av oss for, kl. 0200 var det frokost og avmarsj. Det var viktig å komme tidlig opp på toppen mens det ennå var kaldt, for rasfaren økte utover dagen. Andre klatrere hadde startet litt før oss og var et stykke underveis allerede. Vi kunne se lysene fra hodelyktene deres der de snirklet seg oppover som en lysorm i det fjerne.

På herberget hadde vi delt oss inn i to taulag. Gutta i ett av lagene måtte skrive under en avtale med guiden om at de gikk på eget ansvar, for guiden sa han hadde strukket seg vel ved å ta ansvaret for de 5 han selv ledet i sitt eget taulag i stedet for kun to personer som var det normale.

Rundt 4700 moh. – bare litt over 100 høydemeter igjen til toppen – begynte høydeproblemene virkelig å melde seg. Et par av

gutta var så kjørt at de ikke orket mer, og ville snu. Per-Ivar, som var vår tolk, tok "en spansk en" og sa at guiden fortalte at hvis én ga opp så måtte alle snu av sikkerhetsmessige grunner. Med det presset på seg valgte de to å trosse smerter og plager og fortsette for ikke å ødelegge turen for alle de andre. Det guiden egentlig sa, var at det var uproblematisk, men at vi da bare måtte gå samme veien ned igjen i stedet for den veien han egentlig hadde tenkt å gå. Flott, vi var underveis igjen.

Rundt kl 1000 nådde vi toppen! Det var sinnsykt flott, sol, vindstille og 12 kuldegrader. Stor forskjell fra Chamonix sentrum som samme dag hadde 26 varme grader! Vi hadde nådd europas høyeste topp på 4810 moh. Normalt er det 10% av de som prøver som ikke kommer opp. Vi reagerte forskjellig; en sovnet på et blunk da han satte seg, og måtte vekkes til lagbildet. En annen satte seg ned og brakk seg på grunn av høydesyke. Mange greide ikke å spise, men noen fikk såvidt tvunget ned litt sjokolade og drikke. Litt etter litt kom vi til hektene, jublet litt over å ha nådd vårt mål.

16

Å gå nedover med stegjern var nesten verre enn oppover. Lårmusklene var ikke akkurat glad for bratt nedoverbakke. Vi gled litt i hvert skritt. Snøen var løsere og det var begynt å bli varmt. Noen prøvde faktisk å gå baklengs en stund for å avlaste litt, men det var ikke noe å satse på. På veien ned traff vi andre som fortsatt var på vei oppover. Av dem hadde en person totalt kollapset.

Vi krysset en isbre full av sprekker og steder man kunne falle igjennom, så vi måtte gå varsomt og sakte frem. Etter hvert som høydesyken slapp taket og vi så enden på turen, ble det litt mer konkurranse over det å komme først frem til en etterlengtet kald brus i kiosken som sto ved gondolen vi skulle ta de siste meterne ned til Chamonix. Guiden vår kom selvfølgelig aller først. Han spratt som en fjellgeit nedover og satt og nøt "en kald en" da vi andre ankom. Guiden var virkelig imponert, han hadde ikke trodd alle ville komme til toppen da vi startet.

Selvfølgelig ble det hele avsluttet med en skikkelig feiring i Chamonix kvelden etter. Vi lempet noen turister som så etter overnatting opp i en fontene, vi nude-nattbadet i bassenget utenfor byens casino, måtte gjemme oss når det lokale politiet plutselig dukket opp, og skålte med "den grønne og den gule". Men vi greide å komme ut av det med klærne og æren i behold. Kåre fant etter hvert igjen både brillene sine (på bunnen av bassenget hvor vi nattbadet) og lommeboka. At en av gutta våknet i skiboksen på Chevrolet'en og resten i parken ved parkeringsplassen var nesten å ta som en selvfølge.

Turen hjem gikk raskt. Det ble et kappløp for å nå fergen over til Sverige. Underveis hadde vi likevel en kveld i Frankfurt.

Deltakere:
Henning Almestrand, Svend Dahle, Sverre Gaasrud, Einar Golberg,
Kåre Haukli, Geir Arne Malones, Stig Arne Mellerud, Helge Snilsberg,
Per-Ivar Stokkmo, Trond Morten Aavik.

1992 BEITOS

Sted: Beitostølen

Dato: 4. – 6. september 1992

Avgang fra Møller Skøyen fredag ettermiddag. Alle møtte med pakket sekk og off-road sykkel, klare for en weekend i fjellet. Soveposen og alt det andre utstyret var klappet og klart. Turen til Beitostølen gikk greit og vi stoppet utenfor Beitostølen Sport.

Her ble turinfo gitt og matpakker pakket. At Henning hadde ansvaret for maten, glemmer ingen. Matpakkene var så store at de nesten ikke fikk plass i sekken.

Klokken 1200 la vi av gårde på sykkel med 6 matpakker à 6 skiver hver i sekken. Det var nå blitt helt svart, og hode- og sykkellykter ble tent. Vi syklet i formasjon for å sørge for at alle ble med. Turen gikk ned mot helse-sportssenteret og videre innover mot sør-enden av Olavann. Her fant vi en flott plass ved vannet, hvor vi kampet første natt. Det var kaldt og bålet ble tent. Matpakker med karbonade, roastbiff og egg ble dyttet i kjeften sammen med en kopp kaffe og en Cognac. Soveposen ble rullet ut ca klokken 0430, og de fleste fikk et par timers søvn. Straks etter gikk sykkelturen videre i et forferdelig ulendt fjellterreng. Syklene ble båret

og rappellert med. Etter 6 timers hard økt i fjellet, kom vi frem til en flott plass og slo oss til for natten. Langkaas og Snilsberg badet i det iskalde vannet, mens andre valgte en enkel kottvask. Middag servert og det største bålet som noen gang har blitt tent i Valdres lyste opp. Natten var lang og kald, og de fleste våknet med rim håret og snø på soveposen.

Vi syklet så videre inn mot Bygdin og Bitihorn. Etter en lang tur over myrer, fjellknatter og juv var vi i bunnen av Bitihorn på tyskervei-siden, som er den bratteste siden. Her skulle vi til topps. Klatringen begynte med friskt mot hos alle, og etter noen timer i den bratte fjell-skråningen stod de fleste på toppen. Dessverre måtte noen gi seg underveis. Toppen ble feiret med en sjokolade, før turen gikk nedover igjen mot syklene som ventet på et skikkelig kappløp ned mot Beitostølen. Det ble her kjørt alt hva remmer og tøy kunne holde. Turen ble avsluttet med pakking av biler og en lang biltur tilbake til hovedstaden. Konklusjonen var nok en vellykket CX tur.

18

STØLEN

Deltakere:
Henning Almestrand, Jan Erik Berg, Einar Golberg, Kåre Haukelien, Petter Langkaas,
Geir Arne Malones, Stig Arne Mellerud, Helge Snilsberg, Helge Solbakken,
Per-Ivar Stokkmo, Trond Morten Aavik.

1993 TROLLV

Sted: Romsdalen

Dato: 2. – 5. september 1993

Grunnlaget for dagens Aak AS kan skrives helt tilbake til det ærverdige Hotel Aak fra 1860. Med den berømte lakseelven Rauma og den ville, vakre Romsdalsnaturen som nærmeste nabo, ble Aak Hotel raskt et trekkplaster for fiskeinteresserte og eventyrlystne celebriteter fra hele verden. Snart ble stedet også et naturlig utgangspunkt for pionerene blant nasjonale og internasjonale tindebestigere. I seg selv et naturlig utgangspunkt for et CX opplegg.

Noen hadde fått med seg at det norske hopplandslaget hadde tatt i bruk nye metoder for å trene mestringsevne under press. Ideen kom derfor opp gjennom et avisoppslag der hopplandslaget hadde rappellert i Trollveggen. Hoppernes reaksjoner etterpå var at skiflyging i Vikersund etc. var ingen utfordring i forhold til det å rappellere fra toppen av Trollveggen. Med dette utgangspunktet var det naturlig at CX måtte prøve på det samme.

Denne gangen tok vi natt-toget til Åndalsnes, og etter en rask innlosjering på Aak

Hotell, fikk vi et kaldt og vått møte med friskt fjellvann når vi kanoraftet i aluminiumskanoer i relativt strie strømmer i elven. Vått, men godt...

Oppstigningen fra Trollstigen og mot toppen av Trollveggen gikk på baksiden av selve veggen. Oppover bratte skrenter, over snø og is. For å være klare til utfordringen dagen etter, overnattet vi i telt på breen rett nedenfor den siste tøffe oppstigningen.

Til tross for vanskelige værforhold, med regn, vind, snø og kulde, utførte nesten alle vågestykket det er å rappellere fra et av spirene på toppen av Trollveggen og i fritt fall nedover til en berghylle. Adrenalinkicket var ubeskrivelig.

Herfra gikk turen tilbake til Trollstigen hvor vi hadde noen klatrekonkurranser før vi vente nesen hjemover.

Rappellen i Trollveggen vil for alltid stå som et av mange høydepunkter i CX sin historie

20

VEGGEN

A vertical photograph showing a person rappelling down a dark, craggy rock face. The rock is partially covered in snow. The person is wearing a red helmet and dark clothing. A thin rope runs vertically down the right side of the image. The background is a pale, overcast sky.

Deltakere:

Henning Almestrand, Jan Erik Berg, Øyvind Berg, Einar Golberg, Sverre Gaasrud,
Kåre Hauklién, Petter Lønkaas, Geir Arne Malones, Helge Snilsberg, Per-Ivar Stokkmo,
Johannes Sundet, Trond Morten Aavik.

1994 WINTEX

Sted: Hallingdal – Ål og Hemsedal

Dato: 11. – 13. mars 1994

22

Turen startet den 11. mars 1994 da alle deltakerne møttes for felles transport til Ål i Hallingdal. Vi hadde med utstyr som telt, pulk og primus, og satte av sted på fjellski over mot Hemsedal sent på kvelden fredag. Alle stilte i forsvarrets hvite vinter kamuflasje antrekk.

Med blandede følelser startet gutta på en hard marsj over fjellet, forberedt på en tur i den gamle ekstrem ånden – blod, svette og tårer.

Ut på natten ble det slått bivuakk, og det viste seg raskt at arr.kom hadde kalkulert feil antall deltakere. Vi var ti personer med telt plass til 8 i 20 grader minus. Ansvarlig for dette og rookie ofret seg, og de fikk begge en meget kald opplevelse under stjernehimmelen på vidda. Bra innsats!

På lørdag gikk vi over fjellet i solskinn, men det var skikkelig kaldt. Etter hvert blåste det opp og vi fikk kraftig motvind. Slalåmbriller og tette hetter var en forut-setning for forseringen av vidda. Pulkene fikk lift med et snøscooterteam som kom forbi, og det lettet overfarten noe.

Utpå ettermiddagen hadde vi forsert vidda og vi befant oss øverst i alpinanlegget på Hemsedal. Stø utforkjøring med smale ski og tung oppakning brakte oss ned i dalen og vi ble etter hvert innlosjert på hytta som bl.a. Einar leide.

De såkalte rookie-prøver for Lars ble nå gjennomført. Vi kan selvsagt ikke røpe de mer detaljerte innhold i disse. Vi er imidlertid sikre på at Lars fikk en opplevelse han helt sikkert ikke vil glemme, men som han samtidig skulle ønske at han kunne klare å glemme. Bevisene på bestått prøve var meget såre fotblad, sterk hodepine og grønn tunge.

Etter en hard formiddag på søndag i alpinanlegget, satte vi kursen hjem.

X '94

Deltagere:
Øyvind Berg, Einar Golberg, Sverre Gaasrud, Stig Arne Mellerud,
Lars Nomme, Helge Snilsberg, Per-Ivar Stokkmo, Johannes Sundet, Trond Aavik.

1995 SOUTH

Sted: Johannesburg – Tabazami – Sun City –
Port Elisabeth – Beacon Island – Garden Route
– Cape Town

Dato: 21. september – 2. oktober 1995

Torsdag 21. september

Vi møttes alle sammen på Fornebu. Sverre tok farvel med gutta, og var nok lei seg for ikke å bli med. Vår flyrute gikk fra Oslo, via Heathrow og til Johannesburg. Reisetid ca. 12 timer. Noen handlet tax-free og noen begynte å drikke øl. Vi forsøkte å konsumere litt alkohol for en god natts søvn. Fungerte bra for noen andre sov dårlig. Per-Ivar og Johannes satt sammen på flyet, og når mid-dagen skulle komme, bestilte Stokkmo 2 gin&tonic, 2 flasker hvitvin, 2 flasker rødvin, og 2 cognac, mens Sundet sov. Akkurat når flyvertinnen kom med drikkevarene, våknet Johannes, tittet våkent på det som ble servert, hvorpå han raskt henvente seg til flyvertinnen og sa "I'll have the same as him".

Fredag 22. september

Vi landet tidlig morgen i Johannesburg, en by med ca. 5 mill. mennesker (3 mill. mørk-hudede og 2 mill. hvite). Vi lesset bagasje og utstyr ombord i biler for så å kjøre innom et marked på vei ut av byen. Handlet litt suvenirer og drikkevarer, før vi kjørte videre 2 timer til vår første Base Camp. En flott lodge i bushen med svømmebasseng og alle tenke-

lige fasiliteter. Etter en rask innsjekking var det samling i poolen og en duggende frisk bayer. Gjett om det var deilig etter en lang reise. Vi spiste en deilig lunsj og deretter bar det ut i bushen og "game viewing". Vi så masse forskjellige ville dyr, bl.a. villsvin, impala, antiloper, giraff, m.fl. Vi var tilbake kl. 18:40 til nok et måltid og drinker. Det viste seg at programmet ikke var lagt opp som forventet, så vi brukte kvelden til å lage et nytt opplegg. Utover kvelden steg stemningen, mange gode historier og vitser. Gammel god "gutta på tur stemning".

Lørdag 23. september

Vi stod tidlig opp. Spiste en god og deilig frokost og deretter bar det av sted i bil til et naturreservat (ca. 1 times kjøring). Her så vi mange ville dyr som nesehorn, flodhest, gnuer, vortesvin, elefanter, blue wildbeest (en slags bøffel) og kudu. Vi spiste lunsj på et reservat i bushen og satte deretter kursen tilbake til vår Base Camp. Fantastisk naturopplevelse. Det var tid for første dag med vår intern konkurranse, putting med golf og "ild prøven". Einar og Trond vant og leder etter første dags konkurranse. Nok et

24

1 AFRICA

deilig middagsmåltid ble inntatt med masse drikke og det ble som kvelden før en svært lystig gjeng.

Søndag 24. september

Helge, Johannes og Trond (med som observatør) stod opp kl. 05:00 for å dra på jakt. Med seg hadde de noen lokale jakt guider. De var tilbake først kl. 20:30 på kvelden. De hadde kjørt hele dagen rundt på jakt etter impala (hjortedyr med et flott gevir). Dessverre fant de ikke jaktbytte de søkte, men fikk allikevel en flott naturopplevelse. Resten av gjengen hadde nok en dag med "game viewing" i bushen. Denne gangen skulle vi forsøke lykken å finne kattedyrene. Vi gikk et par timers tur til fots, men dessverre ingen løver, geparder o.l. Vi fikk derimot oppleve et ublidt møte med et nesehorn som kom bardust på oss rundt en sving. Den var ikke mer enn 4 - 5 meter unna oss, blåste i nesa og sparket i bakken så det ristet (har det på film). Heldigvis fikk vi rolig trukket oss tilbake. Dette dyret hadde knust oss om den hadde angrepet. En svært så varm dag, så det var godt å komme tilbake til Base Camp for avkjøling i poolen og kalde forfriskninger. Til tross for flotte opplevelser, leverte ikke Sigurd Halvorsen det vi hadde forventet. Programmet ble stadig endret til irritasjon for gutta. Vi begynte å bli utålmodige. Har du sett et dyr, har du sett dem alle. Vi måtte ha mer action, slik vi hadde blitt lovet av Magnum Jaktreiser. I morgen skulle vi til en krokodillefarm og Sun City. Dette skulle bli bra.

Mandag 25. september

Vi sto tidlig opp og dro til Sun City. Alle unntatt Johannes. Han blir igjen for å søke ny jaktlykke. To enkeltrom holder for 12 CX-karer. Etter å ha besøkt krokodillefarmen booket vi inn på et ubeskrivelig flott hotell. Sun City var som en megastor oase, kunstig bygget opp i gammel romersk stil. Afrikas svar på Las Vegas – men helt uten plastikk eller neon. Som de selv kaller det - "Africas Kingdom of Pleasure". Et helt rått sted som ikke er mulig å beskrive med ord, det bare må oppleves! Vi koste oss i solen på den kunstige badestranden og badet mens bølgemaskinen skapte havstemning. Hvilket herlig liv. Vi beveget oss rundt etter stadig nye oppdagelser. Ja, det var som å bevege seg inn i en stor jungel, hvor det plutselig dukket opp en ny elv med fossefall og herlig vann å bade i. Vi spiste lunsj på Palace Hotel (rangert blant de 10 beste hoteller i verden) og markerte bursdagen til Einar og Trond. Senere spiste vi middag, var på disco og casino. Den gode stemningen var så absolutt tilbake i gjengen. De første begynte å legge seg ved 03-tiden.

Tirsdag 26. september

Noen stod opp gry tidlig for å spille golf på "The Sun City Golf Course", designet av selveste Gary Player, en av de flotteste golfbaner i verden. Her svømte krokodiller i vannhindre, så det gjaldt å være observant for ikke å bli krokodillemat. Andre spilte minigolf og badet.

Senere møtte vi Johannes på hotellet. Han hadde skadeskutt 2 impalaer som måtte spores opp og avlives. Men fangst ble det! På ettermiddagen kjørte vi ca. 2 timer til Greenby Lodge og avsluttet i gammel maner med middag, drikke og mimret om de siste 24-timers hendelser.

Onsdag 27. september

Stod opp 05:00 klar for ballongferd. Fantastisk opplevelse i en sol oppgang jeg aldri har sett maken til. Vi fløy over steppene og dyrene. Vi avsluttet med champagne ute i det grønne før vi inntok frokost og fortsatte ferden til Johannesburg igjen. Herfra skulle vi fly til Port Elisabeth (ca. 1 times flyreise med mellomlanding i East London). I Port Elisabeth ble vi møtt av "Smiley og dama", venner av Sigurd. De skulle frakte oss hele veien ned til Cape Town. Etter 2 timers kjøring stoppet vi på et sted som heter Plettenbey Bay, og bodde på et sted som het Crescent Court, et feriested for hvite. Etter dusj og middag ble det en runde på pub og discotek før vi kveldet.

Torsdag 28. september

Vi stod tidlig opp. "Smiley" hadde organisert masse forskjellige aktiviteter som vi kunne velge utfra, slik som haifiske, golf, hesteridning og dykking. Fiskerne hadde fått et par småhai og noe annet småtjafs. Den største opplevelsen fikk de da en stor hval dukket opp ikke veldig langt unna og viste oss den enorme halen før den dukket under. Dykkerne hadde noen fantastiske dykk. De traff på en stim av delfiner (20 - 25 stk.), og den afrikanske dykkelederen gikk helt "bananas" og sa at delfinene hadde beskyttet dykkerne mot haier. Dette hadde selv han aldri opplevd før. Etterpå ble det ridetur på gjengen. Cowboy'ene hadde en ubeskrivelig naturopplevelse på hesteryggen gjennom jungel lignende omgivelser på nesten gjen-grodd stier og til åpne landskap ned til sjøen. I tillegg fikk vi virkelig føle hva ridning var. Disse hestene var ikke noen gamle dølagamper, men viltre unge varmblodshester med skikkelig krutt i. Golferne fikk nok en herlig runde på en praktfull bane. Vi spiste pizza og startet vorspielet med tequila, det begynte å ta av. Vi havnet på Beacon Island Hotel. Her var det et stort show med konkurranser. Stig og Trond meldte seg på "Mister Beacon Island" - konkurransen, som

fort viste seg å bli omgjort til en missekurransse for menn. Stig og Trond lagde et show uten sidestykke, godt supportert av resten av CX gjengen, og det endte med at Trond vant hele konkurransen. Premien var et weekend opphold for to på hotellet.

Fredag 29. september

Neste morgen satte vi kursen i retning av Cape Town. Vi stoppet på en strutsefarm og fortsatte vår interne konkurranse med strutseridning. Det var en spesiell opplevelse. Mye mer utfordrende og mye vanskeligere enn å ri hester. Lars stakk av med seieren. Han klarte ikke å stoppe etter målpasering, og veltet ut i et vann sammen med "dyret" sitt. Ferden gikk videre til Cape Town. Naturen vi kjørte gjennom minnet mye om Vestlandet med høye fjell, fjorder og klipper. Endelig var vi framme i Cape Town. På vei inn til sentrum kjørte vi gjennom en getto hvor flere millioner svarte bodde i bare blikk-skur. Vi bodde på et hotell i sentrum like ved Waterfront (ikke ulikt Aker Brygge), som tidligere hadde vært fengselet. Cape Town er et vakker by med et yrende uteliv. Vi startet på Cantine Tequila med mat og drikke, fortsatte på Sports Pub. Her hadde Geir Arne et vågalt CX-sprang over et rekkverk som endte med albuen ut av ledd og et kort sykehus opphold. CX var som vanlig forberedt på det meste, og forbød legene å bruke sitt eget medisinske utstyr, og stilte i stedet opp med sprøyter og annet materiell fra eget, medbrakt depot.

Lørdag 30. september

Dagens program var besøk på vingårder, hele 3 stk, ordnet av Øyvind. Masse vinsmaking og mange gode viner. Vi fikk en god innføring i produksjon og lagring av vin og også "champagne". Veldig bra! Ettermiddagen var satt av til avslapning og shopping. Så var det å gjøre seg klar til siste kveld på byen før hjemreise. Vorspielet på rom 1121 var spesielt bra, og vi var i farta, og klare for å gi det siste vi hadde igjen av krefter på en skikkelig party runde på byen. Det ble en hard og sen kveld hvor vi blant annet var innom en "svart" nattklubb etter først å ha blitt ransaket. Når vi kom inn ble det helt stille, alle så på oss og discjockey'en satte på "Black is black" så det runget i høytalene. Skal si vi stakk fort.

Søndag 1. september

Vi sov noen timer før vi karret oss opp på toppen av Table Mountain. Hvilken utsikt! Her så vi også Robben Island hvor Nelson Mandela satt fengslet. Vi dro tilbake til hotellet, pakket og kjørte til Kapp Det Gode Håp eller Verden Ende som mange sier, med Sydpolen som neste stopp. Veldig spesielt å

se skillet i havet der det blå Atlanterhavet møter det grønne Indiske Hav, men nå var det tid for å sette kursen mot Cape Town Int. Airport for å fly hjem.

Mandag 2. september

Mellomlander i Johannesburg og Zurich før vi omsider var hjemme i Norge igjen.

Deltakere:

Henning Almestrand, Øyvind Berg, Einar Golberg, Kåre Hauklién, Geir Arne Malones, Stig Arne Mellerud, Lars Nomme, Helge Snilsberg, Helge Solbakken, Per-Ivar Stokkmo, Johannes Sundet, Trond Morten Aavik.

1996 OPPDA

Sted: Oppdal

Dato: 13. – 15. september 1996

Turen gikk i minibusser til Oppdal. Ved ankomst ble vi møtt av representanter fra Opplev Oppdal som hadde lagt til rette turen for oss.

Dagen startet med at vi fikk på oss våtdrakter. Etter en kort marsjtur, rappellerte vi 40 meter fra en bru ned i Driva. Her fikk vi forsøke juvvandring for første gang. Hoppe- ne og sprangene ble stadig høyere og dristi- gere, men heldigvis kom vi alle fra det i live selv om det var rikelig med mindre skader og blåmerker.

Slitne, men fornøyde kom vi til overnattings- stedet, hvor vi bodde i en stor villmarks- camp. Heldigvis var både godt drikke og maten klar. Det var også de myke reinsdyr- skinnene som vi skulle sove på, og det ble ikke så alt for sent denne kvelden.

Morgenen etter startet vi med konkurran- ser som bueskyting, øksekasting og melke- spennkasting. Etter lunsj fortsatte ferden videre. Kanopadling sto for tur. Med sterk motvind og dårlig vær ga vi oss i kast med å forsere et stort vann for å komme frem til neste camp før det ble alt for mørkt. Etter at vi fikk laget gapahuk med presseninger og fått i oss et bedre måltid, var det på

ny tid for konkurranse. Denne gangen var det pistolskyting mot brennende stearinlys. Oppgaven var å slukke lyset, uten å velte selve lyset. Petter Langkaas gikk av med sharpshooter - troféet etter å ha vist glim- rende ferdigheter på dette området.

Heldigvis var det rikelig med ferdigkappet ved akkurat rett ved campen, så bålet ble både stort og vakkert. Ikke alle satte tyde- ligvis like stor pris på vår tilstedeværelse og det lille innhugget i vedlageret. Plutselig duk- ket bonden som eide veden opp og forsøkte å kjekke seg litt – uten at vi ble nevneverdig redde.

Vår kjære rookie – Morten Strøm – måtte drikke den tradisjonelle innvielsesdrinken og utføre "rookie-testen". Innvielsesdrinken var – om mulig – ennå mer motbydelig enn det Øyvind hadde klart å produsere tidli- gere. Svømmeturen som fulgte i den iskalde innsjøen rett etterpå, var heller ikke noe å trakte etter.

Morgenen etter var det samme vei tilbake over vannet, men denne gangen hadde vi kraftig medvind, og turen gikk raskere enn kvelden før. Det var igjen tid for å sette oss i bussene, og returnere til Oslo.

AL

Deltakere:
Øyvind Berg, Einar Golberg, Sverre Gaasrud, Petter Langkaas,
Geir Arne Malones, Lars Nomme, Helge Snilsberg, Helge Solbakken,
Per-Ivar Stokkmo, Morten Strøm, Johannes Sundet.

1997 GOLSF.

Sted: Golsfjellet og Hemsedal

Dato: 31. januar – 2. februar 1997

Vi startet turen fra Oslo på ettermiddagen og kom opp til Ål etter at det hadde blitt mørkt. Her startet året CX-tur med utdeling av illeluktende reinsdyrskinn, som alle fikk instruks om å ta med hjem og lagre for senere turer. Deretter fikk vi skiene på, og vendte blikket og beina mot Auenhaugen som ligger 1119 moh. Når vi kom opp viste det seg at det var både bord og et par benker på plass, og vi fikk frem glassene for en velfortjent "topshot", en spesiallaget XTC. Det var stjerneklart og 15 minusgrader. En suveren kveld for en skitur. Etter topshot'en satte vi kursen nedover i løssnøen. Etter en stund, fikk vi beskjed om å samle oss og følge etter hverandre på rekke, og turen fortsatte nedover. Plutselig ble det bråstopp og en luke ble åpnet mitt i løypa. Det viste seg at det var en jordgamme som lå ca 1000 moh, og den var klar for å bli inntatt av CX-gutta. Det var sent, og vi fikk frem reinsdyrskinnene, fikk fyr i ildstedet, grillet pølser og kom oss etter hvert i soveposene.

Lørdag morgen forlot vi jordgammen ved nittiden, etter en rask frokost. Det gikk raskt ned til bilene. Etter å ha lastet inn utstyret fortsatte turen til Hemsedal. Kl 1000 hadde vi oppmøte for en ny utfordring for CX-gjengen – isklatring. Isklatring med isøkser og

brodder opp en stupbratt foss, viste seg å være en knallhard utfordring som tæret på både styrke og kondis for de fleste av oss. Ganske så slitne, men veldig fornøyde, dro vi til Skogstad Hotell hvor vi hadde fått en stor sal for oss selv – ikke noe hotellrom på denne gjengen, nei.

Til tross for trøtte ben og armer, var det selvfølgelig ikke slutt ennå. Nå trakk arrangementskomiteen frem en langrennsski påmontert 15 shotsglass og en limbostokk hvor det sannelig også var montert et shotsglass. Etter å ha myket opp kroppen både med limbodansing med vodka-shots som premie (eller straff, avhengig av hvordan man ser det), samt felles "bottoms up" med langrennsskien, tok vi turen ned i den velkjente disco'en på Skogstad.

Søndag startet med ekstrem off pist kjøring i Gummiskogen. Dette er et sted de fleste av oss har lang erfaring med, så det var mulig å kjøre noen skikkelige stunts og utfordre både vett og mot.

Som vanlig hadde vi ikke noe valg, vi måtte tilbake til Oslo. På ettermiddagen kom vi oss derfor i bilene, og satte kursen hjem igjen.

30

JELLET

Deltakere:
Øyvind Berg, Einar Golberg, Sverre Gaasrud, Kåre Hauklien, Petter Langkaas,
Stig Arne Møllerud, Lars Nomme, Helge Snilsberg, Per-Ivar Stokkmo,
Morten Strøm, Johannes Sundet, Trond Morten Aavik.

1998 SEILTUI

Sted: Oslo – Son – Moss – Tønsberg

Dato: 21. – 23. august 1998

Vi forlot Kongen i Oslo fredag kl 15.00, med store planer om å seile langt av gårde. Med egen kaptein om bord i Swany, som var 72 fot, satte vi kursen sydover. Gjennom Drøbak-sundet fikk vi voldsomt regn og en haglebyge, men dårlig vær er ikke noen nyhet for CX. Etter hvert blåste det også opp, og vi fikk testet seilene.

Vi ankom Son og om ettermiddagen besøkte vi Klubben! Der var det ikke mye liv, og derfor fant noen en taxi og dro til Moss... akkurat som om det var verdens navle. En ting er sikkert, det var i alle fall mye mer liv der enn i Son. Dagen etter forlot vi Son i solskinn. Nok en gang med ambisjoner om å seile langt av gårde.

Lite vind gjorde at vi kun fikk begrenset nytte av seilkunnskapene. Det skal litt mer enn flau bris for å flytte på 72 fot, så det ble mest motor.

På vei til Tønsberg ble det frokost om bord. Vi hadde selvfølgelig dykkerutstyret med, så i god CX-ånd bikket vi over ripa for å utforske Oslofjorden under vann. Det ble også tid til litt fisking underveis. I Tønsberg la vi til på æresplassen på hovedkaia, før vi fant veien til en italiensk restaurant hvor vi spiste middag. Nå var gutta kommet i form, og det ble etter hvert mange shots og rikelige med drinker på disco'en.

Søndagen ble naturlig nok heller slapp. Gutta slumret rundt på dekk mens vi putret mot Oslo – fortsatt med begrenset mulighet til å gå på seil.

Oppsummering: Ikke den mest spennende turen i CX historien og ganske begrenset med ekstreme aktiviteter. Det var allikevel en hyggelig tur som kombinerte seilbåtlivet – en aktivitet vi ikke hadde gjort sammen tidligere – med det sosiale.

32

JR

Deltagere:

Henning Almestrand, Øyvind Berg, Sverre Gaasrud, Kåre Hauklien, Stig Arne Mellerud, Helge Snilsberg, Helge Solbakken, Per-Ivar Stokkmo, Morten Strøm, Trond Morten Aavik.

1999 KONGS

Sted: Nummedalen og Kongsberg

Dato: 24. – 26. september 1999

34

En gjeng håpefull, spente og morgentrøtte karer stilte på Skøyen kl 0515 om morgenen, fredag 24. september, med ordene "råere, våtere, kaldere og dypere" som eneste ledetråder for de kommende 2 1/2 døgn. Ferden gikk via Drammen og Kongsberg opp Numedalen til Dagali. Fra Dagali startet en ekstremrafting med gode vannforhold og spennende forseringer. Etter den våte opplevelsen fikk vi igjen varmen ved å ha en volleyball-match.

Deretter satte vi kursen sydover igjen, og stoppet i Veggli. Her ble det kjøring med gamle dresiner på det nedlagte jernbansporet i Numedalen. Spenningen ble holdt oppe ved å bryte fartsgrensen med 400%!

Per-Ivar hadde reist i forveien for å klargjøre basecamp'en. På grusveiene innover øst for Lampeland ble det stopp ved noen falleferdige bygninger når vi så klubbflagget vårt henge på utsiden. Det viste seg at dette alli-

kevel ikke var basecamp som mange trodde, men kun en stopp for en liten "styrketår"! Basecamp, noen kilometer lengre inn, var en seter fra 1600-tallet. På tunet vartet Per-Ivar opp med overdoserte Beefeater & Tonic og einebærrøkt indrefilet av reinsdyr, tilberedt på seterens varmerøykeri! Det ble også tid for lagoppgaver med bl.a. skattejakt etter nedgravd fludium, øksekastning og tautrekking. Øyvind preparerte dagens middag; kruttsterk biffgryte, i reneste Floydstil på tunet.

Lørdag morgen ble gjengen vekket av lukten fra egg og bacon, tilbredt på en gigantisk wok-panne. Etter dette bar det nok en gang av sted til ukjent terreng. Vi stanset foran sølvgruvene i Kongsberg. Her ventet erfarne guider fra Norsk Underjordisk Klatreforbund. Utstyrt med kjeledresser, gummistøvler, hansker, hjelm, hodelykt og fullt klatreutstyr, vasset vi inn i fjellet gjennom mørke tunneler.

BERG

Her ble det en mengde rappelleringer inne i gruvene, over 400 meter til sammen. Det var utrolig fasinerende å henge og dingle i tauet vel vitende om at det var titalls meter ned i den mørke avgrunnen. I følge guidene gjennomførte vi løypa på rekordtid. Skulle bare mangle, vi er da erfarne rappellister!

Da dagslyset igjen åpenbarte seg etter en heller bråkete tur ut av fjellet med gruve-toget, kjørte vi tilbake til basecamp. Her delte arr.kom gruppen inn i 2 lag, som fikk kart med hver sin rute til felles mål, en lavvo. Arr.kom. må nok i ettertid innrømme at rekognoseringen hadde uteblitt i dette momentet (de hadde bare hørt om lavvoen og fått den avmerket på kartet), så overraskelsen var stor da vi ble klar over avstanden og terrengets ugjestmilde fasong. Etter mange

ord som ikke egner seg på trykk, klarte alle etter hvert å finne fram til avtalestedet. Her inntok vi et herremåltid med helstekt indrefilet av rein, rødvin av god årgang og edel millenniums-cognac. Turen tilbake til setra etter mørkest frembrudd gikk overraskende greit, når man tar mørket, maten og drikken i betraktning!

Et av konkurransemomentene på turen var foredrag om medbrakt rødvin. Det var nok her Kåre avgjorde med innlevelse og kunnskap som til å med Stig Lundberg (vinjournalist i VG) kan misunne. Premien var en original Camel Trophy jakke som faktisk var (pent) brukt under den siste Trophy-konkurransen.

Deltakere:

Henning Almestrand, Øyvind Berg, Einar Golberg, Sverre Gaasrud, Kåre Hauklien, Lars Nomme, Helge Snilsberg, Helge Solbakken, Per-Ivar Stokkmo, Morten Strøm.

2000 ALL AR

Sted: New York – Toronto – Havana – Paris

Dato: 29. september – 10. oktober 2000

29. september

Det var en lystig gjeng på 10 gutter som møtte opp grytidlig på Gardermoen flyplass for den store turen. Rett før avreise ble pakningsplanen sjekket – konkurransen hadde startet. I Paris gikk vi umiddelbart over på flyet til The Big Apple - New York. Siden NY ligger bak oss i tid, var det fortsatt samme dag lokalt da vi landet på JFK i skumringen. To turbodrevne helikoptre sto klare og ventet, og Manhattan skyline sto for tur. Raskt tok helikoptrene oss inn over de store skyskraperne hvor limousinen ventet for å kjøre oss til Manhattan Plaza Health Club. Etter noen konkurranseaktiviteter fikk vi dusjet av oss "flyturen" fra Norge til USA. Vi avsluttet kvelden med en runde på de hotteste barene, blant annet Café Wha i Greenwich Village. Vi overnattet så godt som midt på Times Square, og ankom hotellet ca. kl 04.00. All around the world var i gang!

30. september

36 Dagen startet med sightseeing, før vi hentet off-road syklene for en eventyrlig utflukt på sykkel langs Hudson River og inn i Harlem. Vi besøkte Grant National Museum og St. Johns Cathedral før vi syklet tilbake gjennom Central Park. Etterpå besøkte noen Empire State building. Andre dro på shopping. På kvelden møtte vi vår lokale kjentmann, Tore Bjark, som tok oss med til sine favorittplasser. Kveldens måltid ble inntatt på La Maison de Sade. Her fikk rookien sin første utfordring, og ble bl a påspandert noen lokale spesialiteter før turen gikk til nattklubben Polyester.

1. oktober

Villmarken kaller! Rask frokost før to limmo'er tok oss til flyplassen. Flyet som vi egentlig skulle ha fra New York var kansellert, men vi fikk booket oss over på ny flight som vi akkurat rakk. Så snart vi kom ut av ankomsthallen i Toronto, ble vi møtt av en guide som skulle frakte oss ut i villmarken. Paal fikk litt panikk fordi han trodde vi hadde reist fra ham, og vi måtte roe ned en canadier som Morten hadde hisset på seg før vi dro fra flyplassen. Etter 5 timer ankom vi til en gedigen hytte midt i ødemarken.

Kokken la gedigne marinerte biffer av villdyr skutt i nærområdet på ildstedet. Middagen ble avsluttet med eksklusiv cognac rundt en peis som var større enn hytta til Røkke.

2. oktober

Vi fikk kun lov å ha med oss tannbørste, undertøy og genser i sekken de neste dagene. Bokser og glass var forbudt i Algonquin nasjonalpark, Ontario.

Mens vi klargjorde kanoene hørte vi ulvehyl og rasling i krattet. En to-dagers kanotur sto foran oss. Sverre vant fiskekonkurransen fordi han fikk to flotte fisk av ubestemmelig opprinnelse og rase på henholdsvis 7 og 9 cm. Selv en sardinboks ville blitt romslig. Etter å ha både båret og padlet kano, inntok vi leiren ved Pushnaca Lake. Vi hang maten opp i trærne ca 100 meter fra teltleiren pga bjørnefare. I løpet av kvelden ble Lars angrepet av en blodtørstig chipmonk, Bare førstehjelp fra de øvrige CXene og rikelig med desinfiserende middel, reddet ham fra et sykehusopphold.

3. oktober

Etter 10 timer på en seng av småstein, våknet guttene. "Indianske" konkurranser sto på programmet. Pil og bue, økseasting, og kanobæring. Etter dette ble campen pakket, og en ny treningsøkt i kanoene sto for tur. Etter endt padletur bar det tilbake til hytta. Her ventet noen fortjente kalde øl i solen, før vi tok badstu og vasket vår såre kropp. Det var en sliten gjeng som gikk til seng den kvelden.

4. oktober

Dagen startet med en solid frokost før vi satte kursen mot Niagara Falls. Etter å ha tatt noen spektakulære bilder hengende utenfor rekkverket og bak fossen, skulle vi "rafte" i en Whirlpool Jetboat på 42 fot og med 3 turbo jetmotorer på 1500 hk. Båten kjørte mer under vann enn over, og bølgene i strykene slo over båten hele tiden. Det er ikke mulig å bli så våt i badekaret engang. Helt rå opplevelse!!!!!! Deretter dro vi til Toronto, hvor vi overnattet før vi skulle videre til Cuba.

ROUND THE WORLD

5. oktober

Vi stod opp før solen for å kunne nå flyet til Havana. Når vi kom frem til flyplassen fikk vi problemer med å komme oss til Cuba. Flyet vi var booket på hadde dratt, men etter en masse overtalelseskunster, telefoner og skrankeøvelser klarte vi, med god bistand fra Per-Ivar, å ordne nye billetter og plasser. Siden du ikke kan reise til Cuba fra USA, måtte vi dele opp turen; Toronto – Miami, Miami – Cancun (Mexico), Cancun – Havana. Da vi ankom Havana sent på kvelden, hadde vi vekslende hell i forhold til innkvartering, alt fra løse strømledninger i dusjen til tette toalett og portforbud. Vi bodde i private boliger sammen med eierne. Slik kunne bare ikke gutta bo!

6. oktober

Etter at alle fikk sjekket inn i bungalower med god standard på Commodor, reiste vi på oppdagelsesferd med "Coco Taxi" (moped). Vi besøkte Revolusjonsplassen, hvor Fidel Castro holder sine taler til folket, og Ernst Hemmingways hus. Da vi ikke ble enige med sjåførene om prisen, ble det bråk. Det cubanske politiet ble innkalt som megler, og Per-Ivar fikk fullt medhold av myndighetene. Vi rundet av utflukten med et minnerikt "restaurant"-besøk hos Sverres venner Raul og Carmesita, som bød på hummer eller kylling med banan chips til samme pris, servert på soverommet eller var det stua? Vi ble tilbudt Habana Club rum og Cohibas, og det takket vi selvfølgelig ja til.

7. oktober

Dagen startet sent, og mens Lars, Sverre, Helge Snilsberg og Paal, dykket fra en katamaran på et skipsvrak, tok andre det mer med ro på stranden. Etter hvert ble det noen ballspillkonkurranser. Vi besøkte "Hotell National", blant annet for å hente ut nytrykte Fidel-dollar. Etter vi kom tilbake til leilighetene våre, fikk rookien servert innvielsesdrinken, men resultatet var heller dårlig. Utpå kvelden overtok vi stamstedet vårt, og på veien hjem var vi innom svømmebassengbaren på Commodor.

8. oktober

Vi reiste til Club Habana hvor det var mye spennende aktiviteter og en flott strand hvor det også var muligheter for å snorkle på et vakkert korallrev. Stranden bød på flotte beach-volley baner, og etter noen intense runder med volleyball i 40 graders varme, avsluttet vi besøket på Club Habana med en liten CX konkurranse i "blinkbowling" med volleyballen. Vel tilbake til bungalowområdet, tok vi en fotorunde undervann i ett av stedets svømmebasseng, og avsluttet med rum og kokosmelk drink fra selvplukkede nøtter, selvfølgelig.

9. oktober

Denne dagen var det storm og høy sjø i Havana. Vannet slo høyt over moloene på havna, og det var helt umulig å bade, men rikelig med muligheter til en kald Lion. På ettermiddagen var det på tide å komme seg til flyplassen for å begynne på reisen hjem. Igjen kjørte taxigutta som noen svin i de skranglete bilene sine, og etter hvert kom vi oss ombor i den ventende 747'en som skulle frakte oss i 10 timer tilbake til Europa.

10. oktober

I stedet for å dingle med bena i transitthalen på Charles de Gaulle, valgte noen av CXene å ta toget inn til Paris for en tur på Champs-Élysées og en titt på Eiffeltårnet og Triumfbuen før turen gikk tilbake til Oslo.

Deltakere:
Henning Almestrand, Einar Golberg, Sverre Gaasrud, Kåre Haukelien,
Paal Lium, Stig Arne Mellerud, Lars Nomme, Helge Snilsberg,
Helge Solbakken, Per-Ivar Stokkmo, Morten Strøm

2001 BACK 2

Sted: Valdresflya – Vågå med omegn

Dato: 14. – 16. september 2001

Fredagen startet på Hagan i Nittedal kl 1700. En rebus skulle lede de 3 lagene til fjells. Med oppgaver som stev, diverse innkjøp, gave til arr.kom og ikke minst, å skaffe tilveie minimum 1 stk LEVENDE høne...

1.mål, rett etter Beitostølen på Valdresflya, inneholdt pakningsplan-sjekk og natt-skyting, før bilkolonnen fortsatte over fjellet.

Nærmere kl 0100 ble bilene parkert og ferden gikk videre til fots gjennom natten. En time senere, nær Vågå, ble nattmaten servert; lapskaus og shots i det som skulle vise seg å være basecamp for helgen.

Etter slaktingen ble det linebalansering, en hinderløype 4 meter over bakken. Det ble ikke tid til pause, for neste Ekstreme utfordring sto for tur rett etterpå. Nemlig flåtebåre-stafett! På tid skulle lagene frakte seg selv over tjernet (150 meter og 8 grader i vannet), deretter videre langs land på båre tilbake til campen. Deltakere hadde ingen gode tanker om arr.kom akkurat da!

Etter noen helbredende minutter rundt (og i) bålet ble middagen tilberedt. Høne til forrett og helgrillet indrefilet til hovedrett. Mmmmm. Desserten glemte vi faktisk i farten. Stev, lange taler og mye shots gjorde at noen sovnet under

middagen. Alle var i soveposen før midnatt.

Lørdag morgen kl 0730 var det bare å komme seg ut av soveposene. Litt mer mat, og så ble gruppen delt inn i to lag. Den ene gruppen ble igjen i campen for å lage flåte uten nevneverdige hjelpemidler, mens den andre gruppen dro ned til Vågå. Nå sto motocross for tur. Ekstreme 125, 250 og to 400-kubikkere sto til disp, og ga oss alle en virkelig EKSTREM opplevelse! Konkurranseninstinkt slo inn hos mange av oss.

Søndag morgen kl 0730. Lang natt for de fleste, men en god frokost før campen ble revet, hjalp. Ferden gikk videre tilbake over fjellet. Arr.kom gikk for plan B. Plan A: Å bestige Bitihorn var lite interessant i tåkehavet, vi hadde også gjort det på en tidligere tur. Toppturen gikk derfor til den høyeste toppen ved Bygdin i lett regnvær.

Etter lunsj i felten ble det "banebytte", og gruppe 2 ble satt til bygging av båre (!)... Det ble også tid til skogvolleyball.

Arrangementet ble avsluttet med middag på Kroa i Fagernes.

Noen timer senere var alle samlet i campen for neste utfordring. De medbrakte høner, 4 i tallet, skulle avlives og bli til middag, vår middag! Slaktingen ble gjort på mest mulig human måte med øks, man hadde lært fra tidligere år. Stig skal nevnes for å utvise utrolig beslutsomhet på denne oppgaven...

2 BASIC

Deltakere:

Øyvind Berg, Einar Golberg, Kåre Haukli, Petter Langkaas, Paal Lium,
Geir Arne Malones, Stig Arne Mellerud, Lars Nomme, Helge Snilsberg,
Helge Solbakken, Per-Ivar Stokkmo, Morten Strøm, Johannes Sundet, Trond Morten Aavik.

2002 FINSE

Sted: Hallingdal og Hardangervidda

Dato: 8 – 10. mars 2002

For andre gang i CX sin historie brukte vi tog som transportmiddel, riktignok etter å ha kjørt biler mesteparten av turen, nemlig fra Oslo til Geilo.

Første stopp var ikke langt i fra Bromma, hvor vi hadde vintergolfkonkurranse. Neste stopp var rett før Gol hvor vi fikk hver vår snøscooter til disp.

Turen gikk da innover fjellet et par timers tid med varmepause i en lavvo. Vi lagde en bane på et vann og konkurrerte om å ha raskeste rundetid. Helge og Sverre delte førsteprisen.

Fra Geilo tok vi toget til Finse, som ligger 1222 m.o.h, på vannskillet mellom øst og vest og 250 m over tregrensa. Stedet kan minne om en arktisk base, og rett sør for Finse ligger Hardangerjøkulen på 1860 m.o.h.

Planen var å gå på ski til jøkulen og overnatte der. Vi startet vår ski marsj kl 0100 i full storm. Vi måtte gå på skiene til mannen foran for ikke å miste hverandre av synet. Det gikk sent med oss, og

det var bare oppoverbakker. Det var nesten ikke mulig å se fra en løypestikke til den neste. Etter hvert tok motvinden og det dårlige været såpass mye av kreftene hos enkelte, så det endte med at vi valgte å legge

oss inn på en "nødforlegning", kalt appelsinhytta, midt oppe i fjellet, uten verken strøm eller annen varme.

Her prøvde 8 mann å sove på 6 m2.

Det dårlige været fortsatte neste dag, så vi returnerte til Finse og tok inn i "gymsalen" på samfunnshuset. Pga. av været måtte det planlagte

ski - seilekurset også utgå. Noen av gutta fikk allikevel prøvd seg på noen kite-stunt rett utenfor gymsalen, men det var ikke lett med storm i vindkastene. I stedet satset vi på innebandy, volleyball og vinseminar. En god middag ble inntatt på Finse hotell.

Søndagen ble også litt rotete fordi stormen og snøen hadde forsinket toget fra Bergen. Etter hvert kom vi oss med toget til Geilo og kjørte derfra hjem i bilene.

Deltakere:
Henning Almestrand, Øyvind Berg, Einar Golberg, Sverre Gaasrud,
Paal Lium, Helge Snilsberg, Per-Ivar Stokkmo, Morten Strøm.

2003 BORDE

Sted: Kirkenes området og Murmansk

Dato: 5. – 7. september 2003

13 unge friske Cx'er skulle denne gang utforske nordnorsk og russisk natur. Vi landet på Kirkenes flyplass, hvor 2 militærbiler med kanoer og sjåførere i uniform tok i mot oss.

Ferden gikk til Pasvikelven hvor vi skulle bo i medbrakt telt. Vi hadde god utsikt over til Russland som lå 87 meter fra campen. Ved elvebredden startet konkurransen mellom Alpha og Bravo laget. Først var det kontroll av pakningsplan med sjekk av klær og utrustning, som f.eks om alle hadde en 1 litersflaske med vann med. Stor stryk prosent her, ja.

Kanopadlestafett ble deretter utført i mørket, hvor kun start og mål var opplyst av noen få stearinlys. Hjemmelagd sprettert konkurranse i mørket ble også gjennomført.

Etter en rolig natt, satte vi oss i bilene som tok oss tilbake til Kirkenes. På Rica Artic Hotell gjorde vi oss klare for turen over grensen til Murmansk. Vi hadde leid en russisk buss med guide for hele turen. Guiden het Tatjana og bussen Sputnik.

Første prøvelse var tollstasjonen på Russisk side som ble utført på gamle måten med skikkelig treeeeeg kontroll av pass og visum.

Bussturen på ca 4 timer gikk på veier med særdeles dårlig kvalitet. Vi kjørte gjennom goldt landskap med til dels døende natur rundt gruvebyene, så som Nikkel, og forbi militære forlegninger med tilsynelatende "høy" kvalitet på de militære kjøretøyene.

Vi ankom Hotell Polarnsornjy, eller noe sånt, i Murmansk, skiftet til middagsantrekk og gikk rett ut i ventende russiske Lada drosjer. Middagen ble fortært på ett godt russisk spisested, og med noen vodkashots innabords kom gamle slagere som kalinka, kalinka... frem i den lystbetonte forsamlingen.

Som seg hør og bør ble rookiens første del av seremonien utført på hotellet hvor vi var innkvartert. Senere samme kveld utførte en av medlemmer ett stunt som det fortsatt går gjetord om.

Påfølgende dag besøkte Den Ukjente Soldats grav og var innom ett lokalt marked. Her ble det kjøpt et porselens pissoar som ble overrakt vedkommende, for vel utførte nattaktiviteter på hotellet.

Vel over grensen og på norsk jord igjen gikk turen til Artic Dive Resorts brygge i Jarfjorden.

44

ERLINE

Her ble vi tatt i mot av innehaveren som talte oss om livet i havet og om problemene de hadde med kongekrabben. Påfølgende måltid av de samme krabbene med tilbehør, var det ingen ting å utsette på. Vi gjorde alle en god innsats for å redusere bestanden.

Etter ett par timer var det på med varmedresser og ut i en rib båt, hvor turen gikk ut i Barentshavet for litt havrafting. En havørn overvåket ferden før vi ble satt i land på en strand rett ved Grense Jakobs elv, mellom det norske og det russiske vaktårnet.

Teltet ble satt opp og det ble klargjort for rookiesermoni. Vi gikk fra stranden i skumringen inn til Kong Oscar II Kapell hvor Nicolai ble slått til ridder av den Extreme Camel. (Kong Oscar II's kapell er Norges østligste offisielle bygg).

Senere samme kveld skulle lagkonkurransen og Sharp Shooter kåres. Bravolaget stakk av med seieren, mens Henning Almestrand vant skytekonkurransen.

46

Deltakere:
Henning Almestrand, Øyvind Berg, Sverre Gaasrud, Kåre Hauklien, Pål Lium,
Petter Langkaas, Stig Arne Mellerud, Lars Nomme, Nicolai Samuelsen,
Helge Snilsberg, Per-Ivar Stokkmo, Morten Strøm, Johannes Sundet.

2004 MADRID

Sted: Madrid

Dato: 17. – 19. september 2004

Turen startet fredag morgen da første pulje dro til Madrid kl 0530. Mens den første gruppen ventet på pulje nummer to, fikk de lunsj og hadde Padel - konkurranse. Så snart de siste ankom Madrid, ble de fraktet til Hostal Barbieri, hvor de ble innkvartert på åttemannsrom. Enkelte av gutta følte at dette ble litt for brakke-aktig, og feiget ut og valgte en noe bedre standard.

Så snart gutta var klare, startet CX Annual Adventure Party (dette var en kombinert tur og julebord arrangement) på den lokale Tapas-sjappa, etterfulgt av en formidabel tur på byen etterpå. De som ikke valgte å sove i "rennesteinene", var tilbake på herberget ved 05-tiden om morgenen, dog kun for en rask "nap".

Lørdag startet tidlig med frokost på en lokal pub. Øl, chorizo og egg gikk rett ned for de fleste. Oppgavene til rebusløp i Madrid ble delt ut. De rette svarene på rebusgåtene ga oss en unik mulighet til å få med oss de viktigste stedene i Madrid i løpet av minimum av tid i typisk CX-stil.

Deretter fulgte en lunsj på Hotell Ritz Madrid hvor vi hadde en rask prat med tidligere LOOC-sjef Gerhard Heiberg, etterfulgt av besøk på Museo de Prado og Plaza de Toros hvor Johannes holdt et foredrag.

Vi avrundet med en boule-konkurranse i Parco del Retiro, før vi dro hjem til overnattingsstedene for en rask dusj. Kort tid etter møttes vi i baren ved siden av Hostal Barbieri, hvor vi hadde en gjennomgang av rebusresultatene. Ingen er sikre på hvem som vant, det varierte etter humør og lobbying gjennom hele kvelden. Vi fikk i oss nok en tapas-middag, før vi dro på flamencoshow og deretter ut på byen.

Tilbake til herberget kl 0600.

Madrid-turen ga oss mulighet til å forsøke de fleste spanske spesialiteter, og alle deltagere fikk ny kunnskap om Spania generelt og Madrid spesielt.

Søndag startet med en sen frokost før vi ble transport til flyplassen og tilbake til Norge.

48

ID

Deltagere:
Henning Almestrand, Einar Golberg, Kåre Haukli, Petter Langkaas,
Pål Lium, Stig Arne Mellerud, Lars Nomme, Nicolai Samuelsen, Helge Snilsberg,
Helge Solbakken, Per-Ivar Stokkmo, Morten Strøm, Johannes Sundet, Trond Aavik.

2005 GREENL

Sted: Kangerlussuaq – København – Alquezar –
Pyreneene – Barcelona

Dato: 16. – 23. september 2005

50

16. september

Etter en fem timers flytur fra København landet vi i Kangerlussuaq på Grønland, et tettsted med 500 innbyggere som nesten alle arbeider på flyplassen. Vi skiftet klær, og ble tatt direkte ut på breen av kjentmenn på øya. Kjøreturen til breen tok oss over svært spesielle landskap – det var ingen trær, og vi kjørte forbi rester etter krasjede fly og en 18-hulls golfbane hvor underlaget ene og alene besto av sand. Vi gikk på isen og gjennomførte en "photo session".

Været var godt, og temperaturen var på ca 5 plussgrader. Når vi kom tilbake til leiren vi bodde i, var middagen klar. På menyen sto det moskusburger og grillet reinsdyrkjøtt. Etter middag hadde vi en konkurranse i eskimo disipliner, slik som økseasting og bueskyting.

17. september

Moskusjakt sto for tur! Vi hadde loddtrekning for å avklare hvem som skulle skyte først. Per-lvar vant! Vår kjentmann, Jens, "garanterte" at vi ville felle moskus innen vi hadde gått 7-8 kilometer. Etter ca 9 timers gange i fjellet hadde vi tilbakelagt ca 30 km.

Endelig så vi vår første moskusflokk. Nå var jakten i gang, men avstanden var stor. Da vi var kommet frem til foten av fjellryggen hvor vi hadde oppdaget moskusene, begynte det å snø kraftig og i tillegg kom tåken. Når vi endelig var fremme i området, var dyrene forsvunnet, og det var bare å gi opp. Etter et par kilometer til, så vi ytterligere et par okser, men de var det uaktuelt for oss å skyte. Vi hadde ikke annet valg enn å returnere til campen uten å ha fullført oppdraget. Etter middag og noen få glass, dro vi til den lokale baren. Den var så godt som tom, og vi endte opp med å spille dart og biljard.

18. september

Vi bare måtte skyte en moskus! Vi bestemte oss for at en mindre gruppe skulle reise ut å jakte, mens resten dro på skytebanen for å teste ulike geværer, blant annet en skarpskytterrifle. Konkurransen, som startet dagen før med eskimo disipliner, fortsatte. Gruppene møttes igjen til lunsj. Jaktlaget hadde hatt et uhell med bilen, en Arctic Truck. Mens de var ute og kjørte, så de plutselig et hjul som spant forbi bilen. Stor var overraskelsen når de oppdaget at det var

LAND & SPAIN

deres eget venstre bakhjul som de hadde sett. Mens vi ventet på at bilen skulle bli reparert, dro vi av gårde for å teste ATVer og beltevogner i elvedeltaet i nærheten av campen. Når bilen var klar forvant jaktlaget ut igjen for å finne moskusene. Denne gangen var hellet med dem, og en flott moskusokse ble felt på første skudd, flådd på stedet og kjøttet lastet på bæremeisene. Hodet ble også skåret av, og tatt med som trofé til de som ikke hadde fått anledning til å være med på jaktturen. Igjen var det moskuskjøtt som sto på middagsmenyen, riktig nok ikke vår egen moskus, da denne måtte henge i minst 14 dager for å bli skikkelig mørnet. Etter middag leide vi stedets bowlinghall og fortsatte konkurransen.

19. september

Avreisedag fra Grønland! Men først besøkte vi museet som fortalte om flyskvadronene og den militære flyaktiviteten på øya før vi fløy til København. Vi ankom København om kvelden på grunn av tidsforskjellen mellom Grønland og Danmark. Der tok vi farvel med de som måtte hjem og fortsatte inn til sentrum hvor hotellet lå. Litt senere endte vi opp på en bar som spilte god og gammel 80-tallsmusikk.

20. september

Vi fløy ut fra København tidlig om morgenen, og var i Barcelona på formiddagen. Leiebil ble hentet, og med to GPSer i funksjon, satte vi kursen mot Huesca, hvor vi plukket opp Ewa som var vår guide og "fixer". Vi fortsatte til Alquezar, en liten landsby i bunnen av Pyreneene med ca 300 innbyggere. Kjøreturen til Alquezar tok mellom fire og fem timer fra Barcelona. Vi sjekket inn på Hotel Santa Maria, et hyggelig hotell med flotte rom og veldig koselig atmosfære.

Det ble bare tid til en rask innsjekk og å lempe inn bagasjen, før Ewa tok oss med til en lokal vingård. Innhøstingen og produksjonen var i full gang, og sjefen for vingården ga oss en skikkelig omvisning og viste oss hvordan de produserte vinen. Vi endte opp i vinsmakingsrommet hvor vi fikk smake på et utvalg av vinene de hadde produsert, og en av de vi smakte på hadde nylig fått sølvpremie på en stor internasjonal konkurranse i Bordeaux. Det ble etter hvert høy stemning rundt bordet, og Henning forsøkte å bidra med å lære spanjolene noen nordiske gloser som førte til mye latter blant oss andre.

Før vi reiste tilbake til hotellet, kjøpte vi seks flasker med vin til vårt årlige Camel Extreme Adventure Party. Vi avsluttet kvelden med en drink i hotellbaren før vi la oss.

21. september

Etter frokost kjørte vi i halvannen time innover i Pyreneene til området hvor vi skulle paraglide. Dette var ett av Europas beste paragliding-steder. Enkelte av oss var ganske spente da vi kjørte oppover de svingete og dårlige grusveiene mot toppen av fjellet, også fordi turen opp var risikabel. I fra 2400 meters høyde startet glidingen. Det var et fantastisk syn å se dalen under seg i det flotte været. Vi svevde i skjermen i omtrent 30 minutter. Det var en naturopplevelse som få av oss hadde opplevd tidligere og som ga mersmak. Vi tok noen bilder, og Helge filmet med videokameraet slik at vi kunne dele noen av inntrykkene med de som ikke kunne delta. Instruktørene, som var fra Chile, inviterte oss til flere paraglidingopplevelser i deres hjemland.

Når vi kom tilbake til Alquezar, hadde Ewa arrangert middagen i en lokal familierestaurant. Minst ti lokale retter kom på bordet sammen med de lokale vinene og lokal sprit. Det manglet ikke på noe, og vi tok rikelig for oss.

22. september

I samme bygg som hotellet holdt Avalanche til. Et selskap som drev med klatring, canyoning (juvvandring) og andre fjellsporster. Guidene utstyrte oss med det vi trengte og

vi satte kursen for den beste canyoningelven i området. Selv om flere av oss hadde prøvd juvvandring i Norge, måtte vi innrømme at dette var noe ganske annet. Utfordringene her i Pyreneene viste seg å være både større, bedre og våtere! Vi svømte, fløt, hoppet og dykket oss gjennom hull og huler i elven. Turen tok over fire timer, og vannet var kaldt og klart. Vi kunne til og med se fisker. Juvvandringen sluttet ved en demning, og to av CX-guttene tok den siste utfordringen sammen med guiden, å hoppe fra toppen av demningen og ca 15 meter ned i elven under.

Etter å ha hentet bilene reiste vi tilbake til hotellet, sjekket ut og kjørte Ewa tilbake til Huesca, før vi fortsatte til Barcelona.

I Barcelona hadde vi, i stedet for hotellrom, leiet en gigantisk leilighet rett i nærheten av La Rambla. Eierne av leiligheten hadde gjort klar en stor Tapas-buffet, lagt champagnen i kjøleren og forbredt de øvrige drikkevarene som skulle løfte stemningen til topps på turens siste kveld. Etter måltidet dro vi ut for å utforske nattelivet i Barcelona, før vi tidlig neste morgen kom tilbake for noen minutters søvn.

23. september

Tiden for å reise tilbake til Norge, var dessverre inne. Vi hadde en direkte flight til Oslo, og alle kom seg helskinnede hjem etter en fantastisk tur.

Deltakere:

Henning Almestrand, Einar Golberg, Sverre Gaasrud, Paal Lium, Stig Arne Møllerud, Lars Nomme, Nicolai Samuelsen, Helge Snilsberg, Per-Ivar Stokkmo, Morten Strøm, Johannes Sundet.

MEDLEMMER

Almestrand, Henning

Golberg, Einar

Gaasrud, Sverre

Hauklien, Kåre

Langkaas, Petter

Lium, Paal

Mellerud, Stig

Nomme, Lars

Samuelsen, Nicolai

Snilsberg, Helge

Solbakken, Helge

Stokkmo, Per-Ivar

Strøm, Morten

Sundet, Johannes

**Most people wouldn't make it.
Most people wouldn't try.
But for a few,
... there will always be a few ...
for them,
Camel Extreme is the ultimate Adventure**

... there will always be a few ...